

יום לפני מותו, שלח דוד רנן מכתב לאורי. רויטל הקריאה אותו לאורי, שכבר לא הגיב.

פרייבורג, 27 באוקטובר 2020

היי אורי,

אם אפשר היה, הייתי עולה על מטוס ובא לבקר אותך. ובמקום זאת, במקום לבוא ארצה, אני כותב לך. זה פתרון לא מספק, עבורי, מכל מקום. אבל זה מה יש.. ותודה לקורונה.

יש בוודאי תילי תילים של ספרים - לא קראתי אותם - שעוסקים בחברויות, כיצד הן נוצרות, מה מפרה, מעצים, מתחזק אותן, לעיתים הורס אותן, או פשוט נותן להן לגווע. גם אינני יודע מה המרכיבים המדויקים, שמזינים את החברות שלנו. נפגשנו לראשונה בחוליות כמובן, אבל אני לא זוכר מתי. אני גם לא יודע מה גרם לך, שדווקא אתך, מהאנשים השונים, שיצא לי להכיר אצל עפרה ואמנון, נוצר הקשר, שמחזיק מעמד שנים כה רבות. אני חושב, שבעיקר נמשכתי לדוגריות שלך, המהולה באירוניה, לעיתים סרקזם, שמצאה חן בעיני. אבל זה בפני עצמו, לא היה מספיק - אולי זו הייתה הסקרנות שלך, שמצידה סקרנה אותי, ועשתה אותך מעניין. כל זה היה לפני הרבה מאד שנים. ולמרות הריחוק הגיאוגרפי - אני לא חי בארץ כבר מאז 1982 - הקשר בינינו לא נותק. וזה לא מובן מאליו: בעטיי או בעטיים, הרבה מהאנשים, שאיתם היו לי קשרי חברות בארץ, אני כבר לא רואה.

לטייל יחד, יצא לנו רק פעם אחת, בתחילת שנות ה-80. אתה הגעת לביקור באנגליה ואחרי ששהית זמן מה בלונדון, נסענו שנינו במכונית שלי לחמישה ימים לאזור נורמנדי בצרפת. משום מה אני זוכר שאתה הסברת לי כל מיני עצים ואני לעומת זאת, הצגתי לך אוכל צרפתי. ב Calais, לפני שעלינו על המעבורת בחזרה ל Dover, שוטר הגבול הבריטי רצה הסבר מדוע אתה חוזר לאנגליה. בעיקר דרש ביסוס לאמירתך, שאתה לא מתכוון להישאר בממלכה המאוחדת ושאכן, כדברך, תחזור לישראל אחרי שבועיים, וכמובן... ראיות לכך שיש לך די כסף. באיזה שהוא שלב, הצלחתי לפתור לו ולך את הבעיה כשהסברתי לפקיד ההגירה, שאתה פשוט גיסי.

לא גיסים ☺ ולא רק שם, היחסים בינינו כמובן א-סימטריים. אני עוסק בנושאים, שכל הדיוט מבין ועל פי רב גם בעל דעה בו. אתה, לעומת זאת, עוסק בתחומים מרתקים, רלבנטיים לחיים, שבהם רק מעטים (ואני לא) מתמצאים. דווקא בימי מגיפה, כמו זאת שאנו עוברים אותה כעת, מתחדד ההבדל בין המיעוט לרוב, בין אלה שמצליחים להבין את מה הנירולוגים, הרופאים והביולוגים מסבירים וכל היתר, הרוב הדומם ושאינו דומם.

בביקורים שלי בארץ, אנחנו נפגשים, על פי רב, לארוחה בתל אביב. ובשיחות שלנו על תחומי העיסוק שלך, אני תמיד לומד ותמיד עם ההרגשה, שאתה שמח להסביר. אני, כמובן, מצליח להבין יותר את האספקטים המסחריים, מאשר את המדע, שמאחורי הפיתוחים החדשים שאתה עוסק בהם. אך מהר מאד זה גולש לפרובלמטיקה

הרגולטורית, על היבטיה השונים, כולל האתיים, שמחברים בין המדע לאפשרויות מסחורו. מטבע הדברים, כבר הרבה שנים, השיחות ממשיכות לבריאות שלך. אני כל פעם שואל, למרות שאתה מצדך לא מנדב מידע, וכשאני מגיע לנושא אתה שואל בחיך, אם אני רוצה לוודא שאתה עדיין בחיים. אבל אני סקרן ואתה מספר לי על הרעיונות שלך ועל הניסיונות שלך בניהול המחלה ועל הטיפולים בחו"ל ובארץ וגם על הטיפולים הקשים כל כך שאתה עובר מידי פעם. מה שמרשים הוא שאתה יודע לחבר בין הכושר שלך ללמוד את המחלה, עם האמצעים לפעול עצמאית. אבל, אלה לא היו מספיקים, ללא המשמעת העצמית והפוזיטיביות העצומה שיש בך. את אלה אתה משדר, אני מניח גם לעצמך. אצלי מתקבל כבר הרבה שנים הרושם, שבכל שלב, אתה מוצא פתרון לבעיה שנזרקה לעומתך, תופס את הכדור, מכדרר על מנת למצוא דרך ונפטר ממנו, וכל זאת ביודעך שהכדור יחזור. ובאיזה שהוא שלב בכל שיחה, אנחנו מגיעים לפוליטיקה, ושם ראייתך לרוב שונה משלי, ומידי פעם, אתה פוטר זאת, כשאתה מספר לי בגאווה על פעילותה של רויטל. ולקראת הסוף, כשאני שואל על ה"נוער", החיך והאהבה והגאווה פשוט לא עוזבים את פניך.

אני יודע, שאתה עובר עכשיו תקופה קשה במיוחד. אני יודע גם שאתה מוקף באוהבך-אהוביך. מרחוק אני חש צורך לחזק את ידיך. אני ממשיך לשמוח בפגישותינו ולקראתן. הקשר, למרות המרחק הפיזי, לא נותק.

בהרבה אהבה
דוד